

Hva er en kvinnelig sexturist?

I forrige uke ringte en britisk venninne meg sent på kvelden og sa ”Jeg lot meg lure av en marokkansk kamel-tracker (en som fører europeiske økoturister og lett alternativt orienterte på tur i ørkenen). ”Himmel og hav”, svarte jeg for å vinne tid, og mistenksom som jeg dessverre er, svarte jeg omsider: ”Er du sikker på at det ikke var du som lurte han?” Ja, se det er spørsmålet, eller mer presist: hva og hvem er en sexturist?

Pamela, som jeg for anledningen vil kalle min venninne, hadde rundt juletider sammen med en annen venninne tatt inn på et hotell på randen av den marokkanske ørkenen. Der ble hun ved baren ikke langt fra leirbålet allerede første stjerneklare natt kjent med Muhammad. Han så henne dypt inn i øynene, hun ble en tanke forvirret av hans mørke, inntrengende blikk, og ja, resten er historie. For å gjøre en (alt for lang) telefonsamtale kort: Love was in the air. Hun reiste to ganger til samme hotell i Marokko, forbindelsen ble stadig inderligere, den tredje gangen spurte han om hun muligens kunne støtte hans nye prosjekt, et innovativt gjestehus for kamel-trackingturister med en aldri så liten pengesum. Det kunne hun jo og ettersom hun er relativt velstående, støttet hun sin nye venns spennende prosjekt med ca 20 000 kr., noe han nok syns var litt knuslete, fordi ved fjerde avtalte besøk møtte Muhammad ikke opp. Ja, og så gjorde Pamela litt research og fant ut at Muhammad, hadde tre lignende forhold med middelaldrende europeiske kvinner på gang samtidig. Det ene hadde vart i tre år. Nå har disse kvinnene sluttet seg sammen for å: ”Kill Bill”!, som Pamela triumferende sa i telefonen, men da sa jeg: ”her er det ingen Bill, men en Muhammad, and that’s a different story”.

Og den fortellingen handler om seksualitetens globalisering og om hvite, vestlige kvinner som sexturister, selv om de færreste tenker på seg selv som det. Ulike studier kartlegger internasjonalt hvordan kvinnelige turister har heteroseksuelle relasjoner i en postkolonial kontekst, med lokale menn. Jeg ante ikke at kunnskapen om hvite kvinner som sexturister går helt tilbake til 1960-tallet, der kanadiske kvinner visstnok utgjorde avantgarden. Det var på denne tiden europeiske og amerikanske kvinner begynte å reise til eksotiske reisemål, noe som utviklingen i charter- og masseturismen har allminneliggjort. Kvinners økende økonomiske handlekraft og uavhengighet ga kvinner mulighet til å reise – og til å ha sex.

J. Michael Seyferts film *Rent-a-rasta* fra 2006 følger noen menn fra Jamaica som tilbyr sine ”tjenester” mot penger, gaver eller løfter om en bedre framtid. Åpningen av filmen siterer en populær amerikansk 80-tallsfilm *How Stella got her groove back*: ”Sextourism, a product of slavery, is not new to the Caribbean. Every year, over 80 000 middle-aged women flock to Jamaica to get their groove back.” Den prisbelønte franske forfatteren Michel Houellebecq har beskrevet fenomenet i romanen *Plateforme* (2001). Og i boka *Race, Ethnicity, and Sexuality. Intimate Intersections Forbidden Frontiers* (2003) bruker forfatteren Joane Nagel begrepet *etnoseksualitet* for å vise til sammenhenger mellom seksualitet, kjønn, rase og komplekse globale maktstrukturer.

Kvinnelige sexturister blir lokalt betegnet på ulike måter. I Jamaica kalles de gjerne ”Milkbottles in need of filling” eller en utbredt betegnelse er ”romance-travelers”. Og det uttrykker viser hvordan sexkjøp og sexturisme er kjønnnet. For å legitimere kvinners kjøp av seksuelle tjenester trenger de å inngå i konvensjonelle forestillinger om kvinnelig seksualitet. Og kvinners tilgang til sex legitimeres gjennom romantikk. Derfor ble min venninne utsatt for et romantisk møte ved randen av ørkenen og ikke en prisliste for ulike seksuelle tjenester, men åkkesom er hun en helt vanlig kvinnelig sexturist, eller? Hun har nok innsett det selv.

Romantikken ble fort erstattet av en nokså jordnær realisme. I siste siste epost til Muhammad skrev hun: ”Du skylder meg noen ligg?” og ”vi skal ødelegger businessen din ved å oute deg på internett”. Hvit kvinnelig sexturists showdown, med andre ord. Ja, og det er nok riktig at på reiser lærer man først og fremst seg selv å kjenne. Jeg tror jeg holder meg hjemme i sommer. For sikkerhets skyld.